

Arrest

nr. 267 920 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 februari 2021 om internationale bescherming. Op 17 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Mogadishu (Somalië) en bezit u de Somalische nationaliteit. Uw vader overleed toen u zes jaar oud was. U werd samen met uw twee zussen door uw moeder grootgebracht in Jamaame, een stad in het zuiden van Somalië. In augustus 2017 scheidde u van uw echtgenote. U kreeg een relatie met een andere vrouw. Deze raakte zwanger. Omdat er geen islamitische huwelijksceremonie had plaatsgevonden werd u begin 2018 door Al-Shabaab wegens overspel veroordeeld tot de doodstraf. In juni 2018 verliet u Somalië. Na een verblijf van enkele maanden in Turkije kwam u eind 2018 in Griekenland aan. Hier verzocht u op 7 januari 2019 om internationale bescherming. Op 7 juni 2019 werd u een internationale beschermingsstatus toegekend. Na een verblijf van een jaar in een opvangkamp op het eiland Chios verhuisde u naar de Griekse hoofdstad Athene waar u onderdak vond in de woning van enkele Somaliërs in een wijk waar veel Albanezen wonen. Omdat u Engels sprak, tolkte u voor andere Somaliërs tijdens hun bezoeken aan advocaten of Griekse overheidsinstanties. Op deze manier kon u in uw levensonderhoud voorzien. Ander werk vinden lukte u niet en instanties of organisaties waar u onderwijs of een taalopleiding kon volgen, bestaan in Griekenland niet. Tijdens bezoeken aan overheidsinstanties kreeg u bovendien te kampen met discriminatie: zo kregen de Grieken voorrang en spraken de medewerkers enkel Grieks, wat u niet verstond.

Op een avond in oktober 2020 zat u aan de voordeur van het gebouw waar u verbleef. U zag twee Albanezen de woning binnengaan. Twee minuten later kwamen er enkele agenten aan die naar deze mannen vroegen. U gaf aan dat de mannen zich in het gebouw bevonden. Er werd versterking geroepen en veertig minuten later werden de twee mannen, die volgens de politie een overval hadden gepleegd, gearresteerd en meegenomen naar het politiecommissariaat. De volgende avond werd u aangevallen door drie Albanese mannen. U kreeg enkele rake klappen, u werd gestampt en op de grond gegooid. Door de tussenkomst van enkele Somaliërs sloegen uw belagers op de vlucht. U ging naar het politiekantoor. Hier werden uw verklaringen genoteerd en werd er een proces-verbaal opgesteld. Er werd een kopie hiervan aan u overhandigd. In het ziekenhuis werd u voorts verzorgd door een dokter. Deze schreef u medicatie voor. Gedurende twee maanden revalideerde u en verliet u uw woning niet. Toen u hersteld was en opnieuw buitenkwam, werd u achtervolgd door een aantal Albanezen. U kon hen afschudden. U ging opnieuw naar het politiekantoor. Hier werd u uitgelachen. Een agent zei u dat u moest terugkeren naar uw land van herkomst als u zich onveilig voelde. U werd boos en riep dat de politie u moest beschermen. Hierop gooide u het proces-verbaal dat eerder in hetzelfde politiekantoor was opgemaakt op de grond en ging u naar huis. De daaropvolgende dagen en weken werd u heel bang en verward en kreeg u mentale problemen. Op 20 januari 2021 verliet u Griekenland. U betaalde een smokkelaar om u naar het Verenigd Koninkrijk te loodsen. Deze liet u echter achter in België zonder u uw Griekse identiteitspapieren terug te geven. Op 2 februari 2021 verzocht u in België om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Griekenland vreest u dat u zich er niet veilig zal voelen. U heeft immers zelf ervaren dat de politie u niet kan beschermen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een attest van dokter A. L. (...) d.d. 23 april 2021 waaruit blijkt dat u twee littekens heeft, één aan uw linkerzijde ter hoogte van uw bekken en één in uw aangezicht, waaruit blijkt dat u pijn heeft aan uw borstbeen en waaruit blijkt dat u nachtmerries heeft en lijdt aan angst en slapeloosheid; een attest van psycholoog J. D. (...) d.d. 9 juli 2021 waarin uw relaas weergegeven wordt en waarin aangegeven wordt dat u zelfmoordneigingen heeft en symptomen van een angstdepressieve stoornis vertoont ten gevolge van een trauma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft de attesten van uw psycholoog en uw arts die door u werden neergelegd met betrekking tot uw gezondheidstoestand, moet er op worden gewezen dat dit louter staat dat u opgevolgd wordt voor uw angststoornis en zelfmoordneigingen. Uit deze attesten valt geenszins af te leiden dat u niet in staat zou zijn uw asielmotieven op coherente wijze weer te geven. U stelde overigens ook zelf dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Desalniettemin werd tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal rekening gehouden met uw mentale toestand. Het onderhoud was beperkt in

de tijd en er werd een ruime pauze voorzien. Uzelf werd tevens de mogelijkheid gegeven om pauze te vragen indien gewenst (CGVS p. 2, 3 en 13). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, met name de Eurodac Search Result, blijkt namelijk dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Griekenland. Dit beschermingsstatuut werd u toegekend op 7 juni 2019. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst kan er gewezen worden op het feit dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling komt te staan door een aanzienlijke incoherentie tussen uw verklaringen en de informatie uit uw administratief dossier. Daar waar u verklaarde na uw aankomst in Griekenland in 2018 tot aan uw vertrek uit dit land op 20 januari 2021 Griekenland niet verlaten te hebben en dat uw vingerafdrukken behalve in Griekenland en België in geen enkel ander land genomen werden (CGVS, p. 8), blijkt uit uw administratief dossier dat uw vingerafdrukken op 9 maart 2020 genomen werden in Frankrijk. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u slechts dat u niet wist hoe dit kwam en dat u nooit in Frankrijk uw vingerafdrukken heeft gegeven (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan logischerwijs niet weerhouden worden als een gegronde rechtvaardiging voor deze zeer bevreemdende vaststelling. Dit plaatst dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen tot begin 2021 in Griekenland gewoond te hebben. Dat er hierbij vragen gesteld kunnen worden blijkt overigens ook uit het feit dat uw opeenvolgende verklaringen over uw reisweg tussen Griekenland en België niet geheel overeenkomen met elkaar. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u voor uw aankomst in België vier dagen in Parijs had verbleven (Verklaring DVZ, vraag 32). Later stelde u evenwel dat u vanuit Griekenland naar Duitsland en daarna recht naar België gekomen bent (CGVS, p. 8). Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw Griekse verblijfsdocumenten. Daar waar u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u deze documenten kapot heeft gescheurd omdat u nooit meer terug wil naar Griekenland (Verklaring DVZ, vraag 22), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat uw smokkelaar deze documenten, namelijk uw Griekse paspoort en uw Griekse verblijfskaart, van u afgenomen heeft (CGVS, p. 5 en 6). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u tot 20 januari 2021 in Griekenland verbleven heeft. Deze vaststelling doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Griekenland ondervonden zou hebben.

Hoe dan ook, waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs of huisvesting dient vastgesteld te worden dat deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Er kan hierbij opgemerkt worden dat u aangaf dat u na uw vertrek op het eiland Chios, ofschoon u tijdens uw onderhoud op de

Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had geen onderdak te hebben in Griekenland (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5), steeds heeft kunnen wonen bij een aantal Somaliërs in Athene (CGVS, p. 6 en 7). Uit het feit dat u, ondanks uw bewering dat u beroep gedaan zou hebben op tewerkstellingsbureaus en zou gesolliciteerd hebben bij een aantal bedrijven (CGVS, p. 7), geen werk vond, kan voorts niet zonder meer afgeleid worden dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Er kan in dit verband overigens gewezen worden op uw verklaringen dat u een goed en normaal leven kon leiden in Griekenland en dat u dankzij uw tolkwerk kon voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 12 en 14). Voorts kan er nog aangestipt worden dat u, indien nodig, medisch werd verzorgd en u medicatie kreeg voorgeschreven (CGVS, p. 10 en 15). Betreffende uw mentale problemen kan er, gelet op uw toegang tot de Griekse gezondheidsdiensten, bijgevolg opgemerkt worden dat niet blijkt dat u hiervoor niet in Griekenland terecht zou kunnen (CGVS, p. 7). Dat niemand u in dit verband op weg kon helpen – u gaf aan dat er niets is: geen assistenten of een advocaat – is een uitleg die niet kan overtuigen (CGVS, p. 7). Tijdens uw tolkwerk voor andere Somaliërs kwam u immers meermaals in contact met advocaten (CGVS, p. 7, 8 en 15). U heeft voorts ook geen beroep gedaan op hulporganisaties via wie u onder meer aan psychologische ondersteuning zou kunnen bekomen. Dat u geen informatie over dergelijke organisaties opzocht omdat u de namen ervan niet kende (CGVS, p. 16) is een uitleg die in alle redelijkheid geen steek houdt.

Bovendien toont u evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om hulp te verkrijgen van de Griekse autoriteiten in het kader van uw zoektocht naar onderwijs, werk of huisvesting (CGVS, p. 15), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw mentale problematiek doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Er kan in dit verband nog opgemerkt worden dat u in Griekenland beroep kon doen op uw landgenoten. Via hen vond u onderdak, kon u tolkwerk verrichten waardoor u in uw levensonderhoud kon voorzien en kon u de kosten voor uw vlucht uit Griekenland drukken (CGVS, p. 6, 7 en 10). U heeft overigens nog steeds contact met deze personen (CGVS, p. 6).

Voorts kunnen uw verklaringen dat u in het najaar van 2020 problemen had met enkele Albanezen nauwelijks overtuigen. Vooreerst kan er nogmaals op gewezen worden dat op 9 maart 2020 uw vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk. Bijgevolg kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u zich ten tijde van de incidenten, die u situeerde in de periode oktober 2020 tot december 2020, nog in Griekenland bevond. Deze vaststelling doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband. Voorts kan er aangestipt worden dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over deze problemen. Ofschoon u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u bepaalde zaken niet had kunnen vertellen omdat u stress had en nog maar net in het land was (CGVS, p. 3), blijkt nochtans dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende gelegenheid kreeg om deze problematiek op te werpen. Zo werd er gevraagd naar alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht, werd er expliciet gepeild naar eventuele problemen met de autoriteiten of uw medeburgers in Griekenland en kreeg u de vraag of u nog zaken wilde toevoegen (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5, 3.7). Niettemin beperkte u zich tot een algemene verwijzing naar criminaliteit (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4, 3.7). Nochtans werd u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer problemen riskeert. Dat u niet sprak over deze problemen tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat het door uw problemen met de Albanezen ontstane onveiligheidsgevoel de directe aanleiding was tot uw vertrek uit Griekenland (CGVS, p. 10) komt dan ook bijzonder bevreemdend over. Dat u in Griekenland problemen kende met enkele Albanezen heeft u dan ook nauwelijks aannemelijk gemaakt.

In zoverre er nog geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen in dit verband dient er benadrukt te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten en dat u er uw rechten niet zou kunnen doen gelden. De Griekse politie noteerde naar aanleiding van de vechtpartij in oktober 2020 uw verklaringen, er werd een

proces-verbaal opgesteld en een kopie ervan werd u overhandigd (CGVS, p. 11). Bovendien is ook het incident dat de aanleiding vormde voor uw problemen met deze Albanen, met name de arrestatie van de twee personen die een overval hadden gepleegd en iemand hadden verwond (CGVS, p. 9), een stevige indicatie dat de Griekse autoriteiten optreden tegen geweld en criminaliteit. Met uitzondering van uw eenmalig bezoek aan de politie nadat u achtervolgd werd in december 2020 informeerde u zich overigens niet meer naar de stand van zaken van het onderzoek. Bovendien klaagde u niet aan dat de Griekse politie u niet afdoende geholpen heeft en dat een aantal agenten u uitlachten en beledigden (CGVS, p. 14). U toonde aldus niet op overtuigende wijze aan dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Dit geldt eveneens voor uw bewering dat u in de loop van uw verblijf in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racistische uitlatingen en een discriminerende bejegening vanwege enkele overheidsambtenaren (CGVS, p. 15). U klaagde deze situatie immers nooit aan (CGVS, p. 15). Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, hetgeen u niet gedaan heeft.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Het attest van uw psycholoog J. D. (...) bevat grotendeels uw persoonlijke weergave van de problemen die u in Somalië en Griekenland gekend zou hebben. Voorts wordt er gesteld dat u zelfmoordneigingen heeft en symptomen van een angstdepressieve stoornis vertoont ten gevolge van een trauma. In dit verband dient te worden opgemerkt dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Bovendien kan in dit verband nog worden toegevoegd dat een arts geen geloofwaardigheidsonderzoek doet. Dergelijke attesten geven bijgevolg geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het attest van uw arts A. L. (...) bevat een opsomming van uw littekens. Uit niets blijkt evenwel waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze littekens opgelopen heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u een beschermingsstatuut geniet in Griekenland en aldus niet naar Somalië mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, (eerste lid), 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Geen van

beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. *infra*).

II.1.2. Verwerende partij minimaliseert de problemen die verzoekende partij gekend heeft in Griekenland en stelt het volgende:

(...)

Verzoekende partij was in maart 2020 niet in Frankrijk en kan er onmogelijk vingerafdrukken hebben. Zij vermoedt dan ook dat dit een vergissing betreft.

Verwerende partij stelde hierover 1 vraag, de allerlaatste vraag op het gehoor en heeft geen enkele navolgende vraag gesteld, zoals bijvoorbeeld waar verzoekende partij zich bevond in Griekenland in maart 2020, wat ze er toen aan het doen was...

p. 16 CGVS

(...)

Verwerende partij heeft verzoekende partij geen enkel kans gegeven om dat misverstand uit te klaren. Het gaat dan ook niet op om zondermeer conclusies te trekken en haar relaas in twijfel te trekken?

Wat haar documenten betreft, durfde zij bij haar eerste gehoor niet toe te geven dat ze afgenomen waren door de smokkelaar, pas op het CGVS kreeg ze de kans om alles rustig te vertellen en heeft dit ook meteen toegelicht.

II.1.3. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende aangaande de moeilijkheden die verzoekende partij gekend heeft in Griekenland:

(...)

Nochtans heeft zij erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees. P. 9-10

(...)

Verwerende partij stelt aldus ten onrechte dat verzoekende partij geen hulp zou hebben gezocht bij de Griekse autoriteiten. Zij ging naar de politie, diende een klacht in, maar werd uitgelachen en racistisch behandeld. Er werd haar meegedeeld dat zij "terug kon keren naar haar land als ze het in Griekenland niet goed vond". Het gaat dan ook niet op door simpelweg te stellen dat zij bij eventuele problemen de hulp kon inroepen van de Griekse autoriteiten.

II.1.4 Maar er is meer, niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet op beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten.

Verzoekende partij kan zich niet langer beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Griekenland zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Zo werd zij na het verkrijgen van haar statuut uit de tent gezet en werd zij volledig aan haar lot overgelaten. Zij kreeg geen enkele hulp, gelukkig kon zij terecht bij andere Somaliërs en ontweek zo dat ze op straat terecht kwam.

Verwerende partij haalt dit als argument aan om te stellen dat verzoekende partij weldegelijk een slaapplek had... Deze tijdelijke noodoplossing kan bezwaarlijk als hulp en bijstand gezien worden van de Griekse autoriteiten. Verzoekende partij legde al haar problemen in Griekenland uit aan verwerende partij.

Zo werd zij gediscrimineerd en kon zij nergens aan een job geraken, noch kreeg zij begeleiding om taallessen te volgen: p. 6 CGVS

(...)

p. 7 CGVS

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. (...)

250. (...)"¹

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.1.5 In casu had verzoekende partij bescherming in Griekenland. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,³ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Griekenland. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Geneve als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiar beschermden.⁴

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"(...)"

Hoewel erkend vluchtelingen in Griekenland in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Griekenland. Verzoekende partij heeft medische en psychische hulp nodig, maar kreeg deze niet in Griekenland.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"(...)"

Er worden onvoldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen. P. 220 AIDA rapport⁵

"(...)"

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor haar beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Griekenland. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Griekenland ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

In het AIDA rapport van 2020 wordt ondermeer bevestigd dat erkende vluchtelingen gediscrimineerd worden wanneer het aankomt op het vinden van huisvesting en opvang: p. 217 (eigen onderlijning)

(...)

De minister van asiel en migratie stelt zelf dat erkende vluchtelingen na hun erkenning geen recht meer hebben op huisvesting en dat zij volledig aan hun lot worden overgelaten. In maart 2020 werd een wet goedgekeurd waarbij de financiële en materiële hulp aan erkende asielzoekers sterk beperkt wort. Sinds de uitbraak van COVID worden zij tevens gevraagd om hun – door de overheid voorziene – accommodaties te verlaten. Duizenden mensen kwamen zo op straat terecht. Ook de daklozenopvangcentra kunnen de enorme toestroom van zowel Grieken als vluchtelingen niet aan.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Griekenland. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Griekenland verblijven.

Daarnaast worden erkende vluchtelingen evenmin toegelaten op de arbeidsmarkt door de beperkingen en taalbarrières, alsook door de te hoge werkloosheidsgraad. Evenmin hebben zij recht op toegang tot een werkloosheidsuitkering: p. 219

"(...)"

Evenmin worden er voldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen. P. 220

"(...)"

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Griekenland opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

II.1.6 Het is dan ook duidelijk dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Griekenland was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.⁶

Het feit dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.

Het administratief dossier bevat zelfs niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen.

II.1.7 Ook Uw Raad vernietigde in een recent arrest dd. 8 april 2020 een onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS omdat de verzoekers al een internationaal beschermingsstatuut hebben in Griekenland.

Uw Raad oordeelde dat om een duidelijke beoordeling te maken van het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer, er naast de individuele omstandigheden ook rekening gehouden moet worden met de algemene situatie in Griekenland, zoals blijkt uit voorgelegde landenrapporten en objectieve informatiebronnen. Uw Raad interpreteerde in zijn beoordeling het arrest Ibrahim van het Europees Hof van Justitie (HvJ).

De feiten : een Syrisch gezin diende in 2016 een verzoek in tot internationale bescherming in Griekenland. Tijdens de procedure verbleven zij achtereenvolgens in een opvangcentrum en een individuele woning. Het gezin kreeg maandelijks een vergoeding uitgekeerd om te voorzien in hun levensonderhoud. Twee jaar later, wanneer het gezin de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, werd hen meegedeeld dat hun opvang en financiële steun zou worden stopgezet. Aangezien het gezin moeilijkheden voorzag op vlak van werk, huisvesting en gezondheidszorg, besloot het gezin Griekenland te verlaten en internationale bescherming te vragen aan België.

Op 16 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid voor het gezin omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat, met name Griekenland. Dit op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Verblijfwet (Vw). Volgens het CGVS brachten verzoekers geen elementen aan waaruit blijkt dat deze bescherming niet meer actueel of ontoereikend is.

Eenzijds wijst het CGVS op het feit dat er verschillen kunnen zijn in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Het CGVS stelt dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen in Griekenland en dat verzoekers tijdens de procedure steeds toegang hadden tot hun basisrechten.

Anderzijds meent het CGVS dat verzoekers na het verkrijgen van hun statuut onvoldoende inspanningen hebben gedaan om hun situatie te verbeteren. Zij waren immers meteen vertrokken.

Het CGVS meent dat hieruit kan worden geconcludeerd dat verzoekers niet kunnen aantonen dat hun basisrechten bij terugkeer naar Griekenland in het gedrang komen en dat de levensomstandigheden daar niet beschouwd kunnen worden als een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM).

De beoordeling door de RvV : de RvV verwijst in haar motivering naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (HvJ arrest Ibrahim van 19 maart 2019, C-297/17).

Overeenkomstig dit arrest is een beslissing tot niet-ontvankelijkheid mogelijk:

"(...) wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling (...)"

"De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot (...) een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiele deprivatie (...)"

Daarbij gaat het om een situatie "die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over een woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand zou brengen (...) onverenigbaar met de menselijke waardigheid."

Samenvattend stelt uw Raad dat in deze zaak moest aangetoond worden dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiele deprivatie zouden terechtkomen.

Volgens het arrest Ibrahim moet dit aangetoond worden door 'objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens' die structurele en zwaarwegende tekortkomingen in de lidstaat blootleggen en daar schiet het CGVS volgens de RvV tekort.

Verzoekers hebben ernstige moeilijkheden aangebracht met betrekking tot huisvesting, tewerkstelling en medische zorgen en hebben dit kracht bij gezet door het toevoegen van enkele internationale rapporten in beroep. Zij klagen de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland aan, zeker voor een gezin met drie kinderen.

Het CGVS heeft deze bekommernissen onvoldoende onderzocht, noch tijdens de beoordeling van het verzoek als later in een aanvullende nota. Er kan hierdoor niet in redelijkheid worden geoordeeld dat deze moeilijkheden geen aanleiding kunnen geven tot een situatie van materiële deprivatie. Het feit dat verzoekers tijdens de asielpprocedure bijstand kregen, nadien geen pogingen hebben ondernomen om hun leven in Griekenland met een beschermingsstatus uit te bouwen en meteen Griekenland hebben verlaten, doet hier geen afbreuk aan.

Uw Raad stelt dat hoewel, in het licht van de Ibrahim-rechtspraak, de individuele omstandigheden belangrijk zijn, deze niet los gezien kunnen worden van de algemene situatie in Griekenland, zoals blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

Door het gebrek aan een omstandig en objectief onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen, kan niet anders dan besloten worden dat het terug sturen van verzoekende partij naar Griekenland een ernstige schending zou uit maken van artikel 3 EVRM."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere

lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier dat verzoeker op 7 juni 2019 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend en dat hem een Griekse verblijfskaart en paspoort werden afgeleverd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met ‘Landeninformatie’, Eurodac marked hit, en stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten. Verzoeker zou niet langer over voormelde Griekse verblijfsdocumenten beschikken, maar legt hierover tegenstrijdige verklaringen af, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Daar waar u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u deze documenten kapot heeft gescheurd omdat u nooit meer terug wil naar Griekenland (Verklaring DVZ, vraag 22), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat uw smokkelaar deze documenten, namelijk uw Griekse paspoort en uw Griekse verblijfskaart, van u afgenomen heeft (CGVS, p. 5 en 6).”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in het enig middel aanvoert dat hij tijdens zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet durfde toe te geven dat zijn Griekse documenten werden afgenomen door de smokkelaar. Er kan immers niet worden ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker hierover schroom zou voelen maar er blijkbaar geen graten in ziet voor te houden dat hij deze documenten doelbewust vernietigde. Verzoeker heeft dit op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) overigens niet meteen toegelicht, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, doch wel pas nadat hem door de dossierbehandelaar gevraagd werd naar zijn Griekse verblijfsdocumenten (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hoe dan ook dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden

hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, tewerkstelling en sociale voorzieningen, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker Griekenland zou hebben verlaten nadat hij tot het besef kwam dat de autoriteiten zijn veiligheid niet konden garanderen. Verzoeker zou in het najaar van 2020 aangevallen zijn door enkele Albanezen, een dag nadat de politie op zijn aanwijzing twee Albanezen zou hebben kunnen vatten die betrokken waren bij een overval. Na de aanval zou verzoeker naar het politiekantoor zijn gegaan, waar zijn verklaringen zouden zijn genoteerd en een proces-verbaal zou zijn opgesteld. Vervolgens zou verzoeker in het ziekenhuis zijn verzorgd. Na zijn revalidatie zou verzoeker op straat achtervolgd zijn door een aantal Albanezen, die hij zou hebben kunnen afschudden. Daarop zou verzoeker opnieuw naar het politiekantoor zijn gegaan, waar hij zou zijn uitgelachen en te horen hebben gekregen dat hij maar moest terugkeren naar zijn land van herkomst indien hij zich onveilig voelde. Hierna zou verzoeker heel bang en verward zijn geworden en mentale problemen gekregen hebben.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden overwogen dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling komt te staan door een aanzienlijke incoherentie tussen zijn verklaringen en de informatie in het administratief dossier. Dit wordt als volgt toegelicht:

“Daar waar u verklaarde na uw aankomst in Griekenland in 2018 tot aan uw vertrek uit dit land op 20 januari 2021 Griekenland niet verlaten te hebben en dat uw vingerafdrukken behalve in Griekenland en België in geen enkel ander land genomen werden (CGVS, p. 8), blijkt uit uw administratief dossier dat uw vingerafdrukken op 9 maart 2020 genomen werden in Frankrijk. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u slechts dat u niet wist hoe dit kwam en dat u nooit in Frankrijk uw vingerafdrukken heeft gegeven (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan logischerwijs niet weerhouden worden als een gegronde rechtvaardiging voor deze zeer bevreemdende vaststelling. Dit plaatst dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen tot begin 2021 in Griekenland gewoond te hebben. Dat er hierbij vragen gesteld kunnen worden blijkt overigens ook uit het feit dat uw opeenvolgende verklaringen over uw reisweg tussen Griekenland en België niet geheel overeenkomen met elkaar. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u voor uw aankomst in België vier dagen in Parijs had verbleven (Verklaring DVZ, vraag 32). Later stelde u evenwel dat u vanuit Griekenland naar Duitsland en daarna recht naar België gekomen bent (CGVS, p. 8).”

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker vol dat hij in maart 2020 niet in Frankrijk was en er dus onmogelijk vingerafdrukken kan hebben. Hij vermoedt dat het een vergissing betreft. Verzoeker brengt ter staving van dit vermoeden echter geen enkel concreet element of (begin van) bewijs aan, zodat dit niet kan volstaan om de voorgaande objectieve vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De kritiek dat hem hierover op het CGVS geen bijkomende vragen werden gesteld en hem de kans niet werd gegeven om dit misverstand uit te klaren, is niet ernstig. Verzoeker werd op het CGVS gevraagd naar een uitleg voor de vaststelling dat zijn vingerafdrukken op 9 maart 2020 werden afgenomen in Frankrijk, doch hij kwam in zijn antwoord niet verder dan te stellen dat hij niet wist hoe dit komt en dat hij in Frankrijk geen vingerafdrukken heeft gegeven (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Bovendien beschikt verzoeker met onderhavig beroep over de mogelijkheid om alsnog een afdoende verklaring te bieden voor het feit dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Frankrijk, doch blijft hij daartoe, zoals gesteld, in gebreke.

Zoals hoger aangehaald, heeft verzoeker ook over zijn Griekse verblijfsdocumenten tegenstrijdige verklaringen afgelegd en kan zijn uitleg hierover in het verzoekschrift niet overtuigen.

De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat er niet zonder meer aangenomen kan worden dat verzoeker tot 20 januari 2021 in

Griekenland verbleven heeft en dat deze vaststelling ten eerste afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen die hij in Griekenland ondervonden zou hebben.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing verder terecht op dat de door verzoeker voorgehouden problemen met enkele Albanezen omwille van de volgende redenen niet kunnen overtuigen:

“Vooreerst kan er nogmaals op gewezen worden dat op 9 maart 2020 uw vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk. Bijgevolg kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u zich ten tijde van de incidenten, die u situeerde in de periode oktober 2020 tot december 2020, nog in Griekenland bevond. Deze vaststelling doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband. Voorts kan er aangestipt worden dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over deze problemen. Ofschoon u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u bepaalde zaken niet had kunnen vertellen omdat u stress had en nog maar net in het land was (CGVS, p. 3), blijkt nochtans dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende gelegenheid kreeg om deze problematiek op te werpen. Zo werd er gevraagd naar alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht, werd er expliciet gepeild naar eventuele problemen met de autoriteiten of uw medeburgers in Griekenland en kreeg u de vraag of u nog zaken wilde toevoegen (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5, 3.7). Niettemin beperkte u zich tot een algemene verwijzing naar criminaliteit (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4, 3.7). Nochtans werd u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer problemen riskeert. Dat u niet sprak over deze problemen tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat het door uw problemen met de Albanezen ontstane onveiligheidsgevoel de directe aanleiding was tot uw vertrek uit Griekenland (CGVS, p. 10) komt dan ook bijzonder bevreemdend over. Dat u in Griekenland problemen kende met enkele Albanezen heeft u dan ook nauwelijks aannemelijk gemaakt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoeker geheel onverlet gelaten, waardoor ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

“In zoverre er nog geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen in dit verband dient er benadrukt te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten en dat u er uw rechten niet zou kunnen doen gelden. De Griekse politie noteerde naar aanleiding van de vechtpartij in oktober 2020 uw verklaringen, er werd een proces-verbaal opgesteld en een kopie ervan werd u overhandigd (CGVS, p. 11). Bovendien is ook het incident dat de aanleiding vormde voor uw problemen met deze Albanezen, met name de arrestatie van de twee personen die een overval hadden gepleegd en iemand hadden verwond (CGVS, p. 9), een stevige indicatie dat de Griekse autoriteiten optreden tegen geweld en criminaliteit. Met uitzondering van uw eenmalig bezoek aan de politie nadat u achtervolgd werd in december 2020 informeerde u zich overigens niet meer naar de stand van zaken van het onderzoek. Bovendien klaagde u niet aan dat de Griekse politie u niet afdoende geholpen heeft en dat een aantal agenten u uitlachten en beledigden (CGVS, p. 14). U toonde aldus niet op overtuigende wijze aan dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Dit geldt eveneens voor uw bewering dat u in de loop van uw verblijf in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racistische uitlatingen en een discriminerende bejegening vanwege enkele overheidsambtenaren (CGVS, p. 15). U klaagde deze situatie immers nooit aan (CGVS, p. 15). Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, hetgeen u niet gedaan heeft.”

Door in zijn verzoekschrift louter zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen weerlegt verzoeker deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker na de vermeende aanval door enkele Albanezen in oktober 2020 een beroep heeft kunnen doen op de politie, die zijn verklaringen zou hebben genoteerd en een proces-verbaal zou hebben opgesteld waarvan verzoeker een kopie zou hebben meegekregen. Dat de politie verzoeker enkele maanden later niet serieus zou hebben genomen toen hij bescherming zocht tegen de mannen die hem zouden hebben achtervolgd, dient te worden betreurd doch dit betreft

een eenmalig voorval dat verzoeker bovendien nooit heeft aangeklaagd. Hij informeerde ook niet meer naar de stand van zaken van het onderzoek betreffende de door hem aangegeven feiten van oktober 2020 en ondernam geen verdere stappen om de hulp of bescherming van de Griekse autoriteiten te verkrijgen. Gelet op deze omstandigheden kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat hij een ernstige en doorgedreven poging ondernomen heeft om zijn recht op bescherming bij de Griekse autoriteiten af te dwingen.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden waarmee hij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming zou zijn geconfronteerd op het vlak van toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg of huisvesting, blijkt uit de bestreden beslissing dat *in casu*, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. In de bestreden beslissing wordt hierover op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

“Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Er kan hierbij opgemerkt worden dat u aangaf dat u na uw vertrek op het eiland Chios, ofschoon u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had geen onderdak te hebben in Griekenland (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5), steeds heeft kunnen wonen bij een aantal Somaliërs in Athene (CGVS, p. 6 en 7). Uit het feit dat u, ondanks uw bewering dat u beroep gedaan zou hebben op tewerkstellingsbureaus en zou gesolliciteerd hebben bij een aantal bedrijven (CGVS, p. 7), geen werk vond, kan voorts niet zonder meer afgeleid worden dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Er kan in dit verband overigens gewezen worden op uw verklaringen dat u een goed en normaal leven kon leiden in Griekenland en dat u dankzij uw tolkwerk kon voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 12 en 14). Voorts kan er nog aangestipt worden dat u, indien nodig, medisch werd verzorgd en u medicatie kreeg voorgeschreven (CGVS, p. 10 en 15). Betreffende uw mentale problemen kan er, gelet op uw toegang tot de Griekse gezondheidsdiensten, bijgevolg opgemerkt worden dat niet blijkt dat u hiervoor niet in Griekenland terecht zou kunnen (CGVS, p. 7). Dat niemand u in dit verband op weg kon helpen – u gaf aan dat er niets is: geen assistenten of een advocaat – is een uitleg die niet kan overtuigen (CGVS, p. 7). Tijdens uw tolkwerk voor andere Somaliërs kwam u immers meermaals in contact met advocaten (CGVS, p. 7, 8 en 15). U heeft voorts ook geen beroep gedaan op hulporganisaties via wie u onder meer aan psychologische ondersteuning zou kunnen bekomen. Dat u geen informatie over dergelijke organisaties opzocht omdat u de namen ervan niet kende (CGVS, p. 16) is een uitleg die in alle redelijkheid geen steek houdt.

Bovendien toont u evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om hulp te verkrijgen van de Griekse autoriteiten in het kader van uw zoektocht naar onderwijs, werk of huisvesting (CGVS, p. 15), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw mentale problematiek doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Er kan in dit verband nog opgemerkt worden dat u in Griekenland beroep kon doen op uw landgenoten. Via hen vond u onderdak, kon u tolkwerk verrichten waardoor u in uw levensonderhoud kon voorzien en kon u de kosten voor uw vlucht uit Griekenland drukken (CGVS, p. 6, 7 en 10). U heeft overigens nog steeds contact met deze personen (CGVS, p. 6).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij beperkt zich er in wezen toe zijn eerdere verklaringen te herhalen en te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. De Raad benadrukt echter dat verzoeker hiermee niet aantoonbaar dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een

situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Waar verzoeker aanklaagt dat hij na het verkrijgen van zijn beschermingsstatuut uit het opvangkamp werd gezet en aan zijn lot werd overgelaten, wijst de Raad erop dat de Griekse overheid logischerwijs accommodaties die bedoeld zijn voor de huisvesting van verzoekers om internationale bescherming opnieuw ter beschikking stelt voor deze personen en dat verzoeker niet aantoont dat dit beleid een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoeker erkent overigens dat hij bij andere Somaliërs in Athene terecht kon en dus niet op straat belandde. Dat het hier slechts om een tijdelijke noodoplossing ging, neemt niet weg dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij enig initiatief heeft getoond om, al dan niet met hulp van de Griekse autoriteiten, andere huisvesting te zoeken. Door nog te herhalen dat hij gediscrimineerd werd en geen werk vond, noch toegang kreeg tot taallessen of een professionele opleiding, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij in Griekenland geen toegang had tot de arbeidsmarkt of dat er voor hem geen opleidingen of taallessen beschikbaar waren. De Raad wijst er in dit verband op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De loutere beweringen dat hij geen toegang had tot (taal)onderwijs en dat hij geen informatie zou hebben gekregen over mogelijke integratieprogramma's kunnen dan ook niet overtuigen. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij medische en psychische hulp nodig heeft maar deze niet kreeg in Griekenland, gaat hij voorbij aan zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij in Griekenland medische zorgen kreeg toegediend en medicatie werd voorgeschreven en toont hij verder niet aan dat hij daarnaast, indien nodig, geen psychologische hulp zou hebben kunnen krijgen, desnoods op doorverwijzing van een hulporganisatie.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en een arrest van de Raad van 8 april 2020 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met de summiere en algemene verwijzing naar “*de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen*” brengt verzoeker evenmin concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') geen ander licht werpen op het voorgaande. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt:

"Het attest van uw psycholoog J. D. (...) bevat grotendeels uw persoonlijke weergave van de problemen die u in Somalië en Griekenland gekend zou hebben. Voorts wordt er gesteld dat u zelfmoordneigingen heeft en symptomen van een angstdepressieve stoornis vertoont ten gevolge van een trauma. In dit verband dient te worden opgemerkt dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Bovendien kan in dit verband nog worden toegevoegd dat een arts geen geloofwaardigheidsonderzoek doet. Dergelijke attesten geven bijgevolg geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het attest van uw arts A. L. (...) bevat een opsomming van uw littekens. Uit niets blijkt evenwel waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze littekens opgelopen heeft."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en bijgevolg door de Raad worden overgenomen.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN